

Arrest

nr. 55 345 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X- X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 september 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 augustus 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 29 augustus 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 oktober 2006 een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

1.4. Op 17 april 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.5. Op 20 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 23 augustus 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw echtgenote, K.(...) A.(...) (O.V. 5.954.415), in het dorp Raduzhnoye. Op 8 augustus 2006 verliet u Tsjetsjenië. U vroeg asiel aan in België op 16 augustus 2006. Op 17 april 2007 werd u de vluchtelingenstatus toegekend. In het kader van uw asielaanvraag verklaarde u het volgende:

In 2002 werd u door de autoriteiten aangehouden op verdenking van betrokkenheid bij een explosie. Na de betaling van losgeld en de inbeslagname van uw wagen werd u echter terug vrijgelaten. Op 10 juni 2006 leende u uw wagen uit aan een dorpsgenoot, R.(...) M.(...). Toen hij uw auto de volgende dag nog niet terug had gebracht, ging u naar zijn huis. U zag dat er vier pantserwagens voor het huis van R.(...) stonden en dat er een huiszoeking aan de gang was. Op dat moment arriveerden ook twee pantserwagens voor uw huis. U ging naar uw kennis A.(...) om uit te zoeken wat er aan de hand was. Hij kwam te weten dat uw wagen die nacht was beschoten en dat R.(...) was gevlucht. U weet echter niet waarom uw auto werd beschoten. U dook onder bij een vriend in het dorp Kerla-Yurt. Tien dagen na de eerste huiszoeking kwamen de militairen opnieuw naar uw huis en het huis van R.(...). Tijdens deze tweede huiszoeking werd C.(...) M.(...), de jongere broer van R.(...), doodgeschoten. In juli 2006 kwamen militairen nog een derde keer naar uw woning. In de periode dat u ondergedoken leefde, had u geen contact meer met uw vrouw. Uw moeder bezocht u eenmaal op uw onderduikadres. Via uw moeder kwam u te weten dat uw paspoort bij de eerste huiszoeking op 16 juni 2010 in beslag was genomen. Op 8 augustus 2006 vertrok u uit Tsjetsjenië. U kwam aan in België op 16 augustus 2006.

Op 21 juli 2007 vertrok uw vrouw samen met uw kinderen uit Tsjetsjenië. Op 24 juli 2007 vroeg zij asiel aan in Polen. Via de Dublinprocedure kwam uw vrouw naar België, waar zij op 26 oktober 2007 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Naar aanleiding van de asielaanvraag van uw echtgenote, K.(...) A.(...) (O.V. 5.954.415), werd u opnieuw opgeroepen bij het Commissariaat-generaal. Tijdens het gehoor van uw echtgenote op 12 februari 2008 werden immers verschillende onregelmatigheden vastgesteld. Zo bleken de verklaringen van uw vrouw op tal van punten tegenstrijdig met de verklaringen die u in het kader van uw asielaanvraag had afgelegd. Daarenboven bleken de verklaringen van uw vrouw over haar identiteit en de documenten die zij ter ondersteuning van haar identiteit had voorgelegd ook weinig geloofwaardig.

Gezien deze nieuwe elementen in uw dossier, besliste het Commissariaat-generaal om u opnieuw op te roepen in het kader van een mogelijke intrekking van uw statuut als vluchteling. Uw mogelijk bedrieglijke verklaringen konden immers aanleiding geven om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. U en uw echtgenote werden daarom voor verdere toelichting uitgenodigd bij het Commissariaat-generaal op 4 december 2009. Tijdens dit gehoor werd het vermoeden bevestigd dat u in het kader van uw asielaanvraag bedrieglijke verklaringen had afgelegd.

Het Commissariaat-generaal moet vaststellen dat de verklaringen van u en uw echtgenote manifest tegenstrijdig zijn over de problemen die aan de basis zouden gelegen hebben van uw vertrek uit Tsjetsjenië. Bovendien sprak u zichzelf ook herhaaldelijk tegen. Zo verklaarde u dat u uw vrouw het laatst zag op 16 juni 2006, de dag van de eerste huiszoeking bij u thuis. Aanvankelijk hield u vol dat u uw vrouw nog ontmoette ná de inval door de militairen. U vertelde hoe u in de namiddag terugkwam en uw vrouw terugzag. Even later wijzigde u deze verklaring echter. U beweerde ineens dat u uw vrouw voor het laatst zag toen u in de ochtend, vóór de inval door de militairen, het huis verliet (CGVS 04/12/2009, p. 6-7). Het feit dat u uw verklaringen op dit punt plots bijstelde is weinig geloofwaardig en kan bezwaarlijk aan een gewone 'vergissing' toegeschreven worden. Er mag immers verondersteld worden dat u het moment en de omstandigheden van de laatste ontmoeting met uw echtgenote voor uw vertrek uit Tsjetsjenië in uw geheugen gegrift staan. Het is bovendien een wezenlijk verschil of u uw vrouw voor het laatst zag vóór de inval door de militairen, toen u nog geen problemen kende, of ná de inval, toen u reeds beseftte dat uw leven ernstig gevaar liep en u besloot dat u moest onderduiken. Wat betreft de periode dat u ondergedoken zou geleefd hebben in Kerla-Yurt verklaarde u dat u geen contact had met uw vrouw, maar dat uw moeder u wel kwam bezoeken op uw

onderduikadres (DVZ 21/08/2006, p. 10; CGVS 04/12/2009, p. 7). Het is echter zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat uw vrouw niet bleek te weten of uw moeder u in die periode al dan niet had bezocht. Ze wist niet of u toen rechtstreeks contact had met uw moeder of dat het contact misschien via een tussenpersoon verliep (CGVS K.(...) 04/12/2009, p. 9). Gezien zij zelf geen contact meer had met u én gezien uw vrouw op dat moment onder hetzelfde dak woonde als uw moeder, lijkt het helemaal niet geloofwaardig dat zij niet op de hoogte zou zijn dat uw moeder u bezocht toen u ondergedoken leefde.

Vervolgens bleken de verklaringen van u en uw vrouw tegenstrijdig over de verschillende huiszoeken die er op jullie adres zouden geweest zijn. U vertelde hoe er een eerste huiszoeking was geweest op 16 juni 2006, een tweede huiszoeking tien dagen later en nog een derde huiszoeking in juli 2006 (DVZ 21/08/2006, p. 10; CGVS 04/12/2009, p. 7-8). Uw vrouw beweerde echter dat er een eerste huiszoeking was op 16 juni 2006, maar dat de tweede en derde huiszoeken respectievelijk in augustus en september 2006 hadden plaatsgevonden (CGVS K.(...) 12/08/2008, p. 32-33; CGVS K.(...) 04/12/2009, p. 11-12). Deze versies zijn absoluut niet verenigbaar. Het is niet geloofwaardig dat u of uw vrouw zich in deze mate zouden vergissen over wanneer de huiszoeking door militairen precies gebeurden. Het feit of er enkele dagen, dan wel enkele maanden tussen deze invallen lagen, is toch geen verwaarloosbaar verschil. Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, bleef u bij uw verklaring (CGVS 04/12/2009, p. 8), waardoor de tegenstrijdigheid blijft bestaan.

Tevens bleken u en uw vrouw ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de dood van C.(...)M.(...), de jongere broer van R.(...) M.(...). U had bij uw asielaanvraag verteld hoe C.(...) werd doodgeschoten door de militairen toen hij probeerde te vluchten bij de tweede huiszoeking, ongeveer tien dagen na 16 juni 2010 (DVZ 21/08/2006, p. 10; CGVS 04/12/2009, p. 8). Volgens uw vrouw gebeurde deze moord echter op het moment van de eerste huiszoeking op 16 juni 2006 (CGVS K.(...) 12/08/2008, p. 16; CGVS K.(...) 04/12/2009, p. 13). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, hield u vol dat C.(...) bij de tweede huiszoeking omkwam. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, paste zij haar verklaringen aan (CGVS K.(...) 04/12/2009, p. 13). Dit is echter niet geloofwaardig. Deze tegenstrijdigheid kan immers bezwaarlijk aan een eenmalige vergissing van uw vrouw toegeschreven worden, gezien zij op twee verschillende momenten had verklaard dat de broer van R.(...) op 16 juni 2006 zou zijn omgekomen. Daarenboven is het hoogst opmerkelijk en helemaal niet geloofwaardig dat uw vrouw de naam van R.(...) M.(...)s vermoorde broer niet bleek te kennen (CGVS K.(...) 12/08/2008, p. 30). Het feit dat u verklaart dat het huis van de familie M.(...), waar C.(...) zou zijn vermoord, naast het ouderlijke huis van uw vrouw lag, maakt het des te ongeloofwaardiger dat uw vrouw zijn naam niet zou kennen (CGVS 04/12/2009, p. 8). Gezien deze herhaaldelijke en flagrante tegenstrijdigheden, enerzijds tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen en anderzijds tussen de verklaringen van u en uw vrouw, kan het Commissariaat-generaal geen geloof meer hechten aan uw bewering als zou u vervolgd geweest zijn door de Russische autoriteiten.

Daarenboven bestaan er, in het licht van de nieuwe informatie waarover het Commissariaat-generaal momenteel beschikt, gegronde redenen om te twifelen aan uw identiteitsgegevens.

Er kan gewezen worden op het feit dat u in het kader van uw asielaanvraag als enige identiteitsdocument een rijbewijs voorlegde. Hoewel het Commissariaat-generaal u destijds voor wat betreft uw identiteit het voordeel van de twijfel gunde, dient deze beoordeling, in het licht van de nieuwe informatie waarover het Commissariaat-generaal momenteel beschikt, bijgesteld worden. Er kon immers vastgesteld worden dat uw verklaringen over de problemen die u in Tsjetsjenië zou gekend hebben bedrieglijk waren. Meer in het bijzonder legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen of over de gebeurtenissen op 16 juni 2006, toen er een huiszoeking bij u zou uitgevoerd zijn. Indien uw verklaringen over deze huiszoeking ongeloofwaardig zijn, kan het Commissariaat-generaal ook bezwaarlijk geloof hechten aan uw bewering als zou uw paspoort op 16 juni 2006 bij deze huiszoeking geconfisqueerd zijn. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bij uw asielaanvraag hebt achtergehouden, waardoor u mogelijk cruciale informatie voor Belgische asielinstanties verbergt.

Vervolgens moet opgemerkt worden dat de verklaringen van uw vrouw over haar identiteit en de documenten die zij ter ondersteuning van haar identiteit had voorgelegd niet geloofwaardig waren. Zoals bleek uit de verklaringen van uw vrouw en zoals bleek uit de huwelijksakte die zij voorlegde, zouden jullie op 12 juni 2000 officieel gehuwd zijn. Dit is zeer opmerkelijk, gezien u in het kader van uw asielaanvraag steeds beweerde had dat jullie enkel traditioneel gehuwd waren (DVZ 21/08/2006, p. 4; CGVS 28/09/2006 p. 4). U stelde bovendien expliciet dat er geen huwelijksakte bestond om jullie huwelijk te attesteren (CGVS 20/11/2006, p. 5). Toen u geconfronteerd werd met deze vaststellingen, beweerde u dat uw schoonmoeder jullie traditioneel huwelijk was gaan registreren bij de burgerlijke stand, wat blijkbaar zonder uw medeweten moest gebeurd zijn. U kon echter helemaal geen aannemelijke verklaring bieden waarom uw schoonmoeder jullie huwelijk was gaan registreren, en niet jullie als huwelijkspartners zelf. U kon ook geen aannemelijke verklaring geven waarom uw vrouw of uw schoonmoeder u niet op de hoogte gesteld hadden van het feit dat u officieel getrouwd was

(CGVS 04/12/2009, p. 3). Tenslotte merkte het Commissariaat-generaal op dat ook de verklaringen van uw vrouw over de geboorteaktes van de kinderen weinig geloofwaardig zijn. Hiervoor wordt verwezen naar de beslissing van uw vrouw, welke is toegevoegd aan uw dossier. De vaststelling dat zowel u als uw vrouw ongeloofwaardige verklaringen afleggen over jullie identiteitsgegevens, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas nog verder.

Er dient opgemerkt te worden dat u op 17 april 2007 de vluchtelingenstatus werd toegekend op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De situatie in Tsjetsjenië is echter drastisch veranderd, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd.

De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien de vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd, kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas. Er kan dus ook geen geloof meer gehecht worden aan het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg wordt besloten tot het intrekken van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, K.(...) A.(...) (O.V. 5.954.415), een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

1.6. Verzoekster kwam op 25 oktober 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 oktober 2007 een asielaanvraag in.

1.7. Op 20 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 23 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw echtgenoot, B.(...) M.(...) (O.V. 5.954.415), in het dorp Raduzhnoye.

Op 8 augustus 2006 verliet uw echtgenoot Tsjetsjenië. Hij vroeg asiel aan in België op 16 augustus 2006. Op 17 april 2007 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend. Op 21 juli 2007 vertrok u samen met uw kinderen uit Tsjetsjenië. Op 24 juli 2007 vroeg u asiel aan in Polen. Via de Dublinprocedure kwam u naar België, waar u op 26 oktober 2007 een asielaanvraag indiende. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 12 februari 2008 verklaarde u het volgende:

In 2002 werd uw man door de autoriteiten aangehouden op verdenking van betrokkenheid bij een explosie. Na de betaling van losgeld en de inbeslagname van uw wagen werd hij echter terug vrijgelaten. Op 10 juni 2006 leende uw man zijn wagen aan een dorpsgenoot, R.(...) M.(...). Omdat de auto de volgende dag nog niet terug was gebracht, ging uw man naar het huis van R.(...). Daar was een huiszoeking aan de gang. Bij deze inval werd de broer van R.(...) doodgeschoten. Op hetzelfde moment arriveerden ook twee pantserwagens voor uw huis. Er werd een huiszoeking verricht door militairen. Het paspoort van uw man werd in beslag genomen. Uw man ging naar zijn kennis A.(...) om uit te zoeken wat er was gebeurd. Hij kwam te weten dat zijn wagen die nacht was beschoten en dat R.(...) was gevlucht. Hij weet echter niet waarom zijn auto werd beschoten. Uw echtgenoot dook onder bij een vriend in het dorp Kerla-Yurt. In de periode dat uw man ondergedoken leefde had u geen contact met hem. Op 8 augustus 2006 vertrok uw man uit Tsjetsjenië. In augustus en september 2006 kwamen de militairen opnieuw langs om huiszoekingen te verrichten. Ze vroegen u waar uw man was. Nadien kende u geen problemen meer met de autoriteiten. Zonder uw echtgenoot was het leven voor u en uw kinderen echter moeilijk. Om die reden vertrokken u en uw kinderen op 21 juli 2007 uit Tsjetsjenië.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U werd voor een eerste keer gehoor op het Commissariaat-generaal op 12 februari 2008. Tijdens dit gehoor werden verschillende onregelmatigheden vastgesteld. Zo bleken uw verklaringen op tal van punten tegenstrijdig met de verklaringen die uw echtgenoot, B.(...) M.(...) (O.V. 5.954.415), in het kader van zijn asielaanvraag had afgelegd. Daarenboven bleken uw verklaringen over uw identiteit en over de documenten die u ter ondersteuning van uw identiteit had voorgelegd ook weinig geloofwaardig.

Gezien de mogelijk bedrieglijke verklaringen van uw echtgenoot aanleiding konden geven om de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus te heroverwegen, werden u en uw echtgenoot voor verder toelichting opgeroepen bij het Commissariaat-generaal op 4 december 2009. Tijdens dit gehoor werd het vermoeden bevestigd dat uw echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag bedrieglijke verklaringen had afgelegd, waardoor er geen geloof meer kon gehecht worden aan zijn relaas. Het Commissariaat-generaal besliste daarop om de vluchtelingenstatus van B.(...) M.(...) in te trekken. Gezien uw problemen het rechtstreekse gevolg zijn van de problemen van uw echtgenoot, betekent dit dat er aan uw problemen ook geen geloof kan gehecht worden. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"[...]"

Het Commissariaat-generaal moet vaststellen dat de verklaringen van u en uw echtgenote manifest tegenstrijdig zijn over de problemen die aan de basis zouden gelegen hebben van uw vertrek uit Tsjetsjenië. Bovendien sprak u zichzelf ook herhaaldelijk tegen. Zo verklaarde u dat u uw vrouw het laatst zag op 16 juni 2006, de dag van de eerste huiszoeking bij u thuis. Aanvankelijk hield u vol dat u uw vrouw nog ontmoette ná de inval door de militairen. U vertelde hoe u in de namiddag terugkwam

en uw vrouw terugzag. Even later wijzigde u deze verklaring echter. U beweerde ineens dat u uw vrouw voor het laatst zag toen u in de ochtend, vóór de inval door de militairen, het huis verliet (CGVS 04/12/2009, p. 6-7). Het feit dat u uw verklaringen op dit punt plots bijstelde is weinig geloofwaardig en kan bezwaarlijk aan een gewone 'vergissing' toegeschreven worden. Er mag immers verondersteld worden dat u het moment en de omstandigheden van de laatste ontmoeting met uw echtgenote voor uw vertrek uit Tsjetsjenië in uw geheugen gegrift staan. Het is bovendien een wezenlijk verschil of u uw vrouw voor het laatst zag vóór de inval door de militairen, toen u nog geen problemen kende, of ná de inval, toen u reeds beseftte dat uw leven ernstig gevaar liep en u besloot dat u moest onderduiken. Wat betreft de periode dat u ondergedoken zou geleefd hebben in Kerla-Yurt verklaarde u dat u geen contact had met uw vrouw, maar dat uw moeder u wel kwam bezoeken op uw onderduikadres (DVZ 21/08/2006, p. 10; CGVS 04/12/2009, p. 7). Het is echter zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat uw vrouw niet bleek te weten of uw moeder u in die periode al dan niet had bezocht. Ze wist niet of u toen rechtstreeks contact had met uw moeder of dat het contact misschien via een tussenpersoon verliep (CGVS K.(...) 04/12/2009, p. 9). Gezien zij zelf geen contact meer had met u én gezien uw vrouw op dat moment onder hetzelfde dak woonde als uw moeder, lijkt het helemaal niet geloofwaardig dat zij niet op de hoogte zou zijn dat uw moeder u bezocht toen u ondergedoken leefde.

Vervolgens bleken de verklaringen van u en uw vrouw tegenstrijdig over de verschillende huiszoeken die er op jullie adres zouden geweest zijn. U vertelde hoe er een eerste huiszoeking was geweest op 16 juni 2006, een tweede huiszoeking tien dagen later en nog een derde huiszoeking in juli 2006 (DVZ 21/08/2006, p. 10; CGVS 04/12/2009, p. 7-8). Uw vrouw beweerde echter dat er een eerste huiszoeking was op 16 juni 2006, maar dat de tweede en derde huiszoeken respectievelijk in augustus en september 2006 hadden plaatsgevonden (CGVS K.(...) 12/08/2008, p. 32-33; CGVS K.(...) 04/12/2009, p. 11-12). Deze versies zijn absoluut niet verenigbaar. Het is niet geloofwaardig dat u of uw vrouw zich in deze mate zouden vergissen over wanneer de huiszoeking door militairen precies gebeurden. Het feit of er enkele dagen, dan wel enkele maanden tussen deze invallen lagen, is toch geen verwaarloosbaar verschil. Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, bleef u bij uw verklaring (CGVS 04/12/2009, p. 8), waardoor de tegenstrijdigheid blijft bestaan.

Tevens bleken u en uw vrouw ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de dood van C.(...) M.(...) jongere broer van R.(...) M.(...). U had bij uw asielaanvraag verteld hoe C.(...) werd doodgeschoten door de militairen toen hij probeerde te vluchten bij de tweede huiszoeking, ongeveer tien dagen na 16 juni 2010 (DVZ 21/08/2006, p. 10; CGVS 04/12/2009, p. 8). Volgens uw vrouw gebeurde deze moord echter op het moment van de eerste huiszoeking op 16 juni 2006 (CGVS K.(...) 12/08/2008, p. 16; CGVS K.(...) 04/12/2009, p. 13). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, hield u vol dat C.(...) bij de tweede huiszoeking omkwam. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, paste zij haar verklaringen aan (CGVS K.(...) 04/12/2009, p. 13). Dit is echter niet geloofwaardig. Deze tegenstrijdigheid kan immers bezwaarlijk aan een eenmalige vergissing van uw vrouw toegeschreven worden, gezien zij op twee verschillende momenten had verklaard dat de broer van R.(...) op 16 juni 2006 zou zijn omgekomen. Daarenboven is het hoogst opmerkelijk en helemaal niet geloofwaardig dat uw vrouw de naam van R.(...) M.(...)'s vermoorde broer niet bleek te kennen (CGVS K.(...) 12/08/2008, p. 30). Het feit dat u verklaart dat het huis van de familie M.(...), waar C.(...) zou zijn vermoord, naast het ouderlijke huis van uw vrouw lag, maakt het des te ongeloofwaardiger dat uw vrouw zijn naam niet zou kennen (CGVS 04/12/2009, p. 8). Gezien deze herhaaldelijke en flagrante tegenstrijdigheden, enerzijds tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen en anderzijds tussen de verklaringen van u en uw vrouw, kan het Commissariaat-generaal geen geloof meer hechten aan uw bewering als zou u vervolgd geweest zijn door de Russische autoriteiten.

[...]"

Daarenboven heeft het Commissariaat-generaal gegronde reden om aan uw identiteitsgegevens te twijfelen. Zo bleken uw verklaringen over uw huwelijk, over de geboorte van uw kinderen en over het verkrijgen van uw internationaal paspoort weinig geloofwaardig te zijn.

Zoals bleek uit uw verklaringen en zoals bleek uit de huwelijksakte die u voorlegde, zou u op 12 juni 2000 officieel gehuwd zijn met B.(...) M.(...). Dit is zeer opmerkelijk, gezien uw man in het kader van zijn asielaanvraag steeds beweerde had dat jullie enkel traditioneel gehuwd waren (DVZ B.(...) 21/08/2006, p. 4; CGVS B.(...) 28/09/2006 p. 4). Uw man stelde bovendien expliciet dat er geen huwelijksakte bestond om jullie huwelijk te attesteren (CGVS B.(...) 20/11/2006, p. 5). Toen u geconfronteerd werd met deze vaststellingen, beweerde u dat uw man niet op de hoogte was van het feit dat jullie officieel getrouwd waren. U stelde dat uw moeder jullie traditioneel huwelijk was gaan registreren bij de burgerlijke stand, wat blijkbaar zonder het medeweten van uw man moest gebeurd zijn. U kon echter helemaal geen aannemelijke verklaring bieden waarom uw moeder jullie huwelijk was gaan registreren, en niet jullie als huwelijkspartners zelf. U kon ook niet uitleggen waarom uw man niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat hij officieel was gehuwd (CGVS 04/12/2009, p.

3). Wat betreft het internationale paspoort dat u voorlegde is het trouwens zeer opmerkelijk dat u niet scheen te weten waar of wanneer dit paspoort u dit document in handen kreeg (CGVS 04/12/2009, p. 7). Gezien het zeer grote belang van dit document voor iemand die Tsjetsjenië wil verlaten, lijkt het weinig geloofwaardig dat u dit niet zou weten.

Ook wat betreft de geboorte van uw kinderen legde u weinig geloofwaardige verklaringen af. Zo gaf u zeer vage en tegenstrijdige antwoorden op de vraag waar uw kinderen waren geboren. Tijdens het gehoor op 4 december 2009 vertelde u dat ze in het district Grozny "niet ver van de stad Grozny" zijn geboren, maar kan u dit niet verder specificeren. Gevraagd naar de naam van de materniteit geeft u voor de oudste Oktyabrski op en voor de twee jongste kinderen Staropromislovski. Toen u werd gewezen op het feit dat u eerder had verteld dat uw twee jongste kinderen in Zavodskoi waren geboren, stelde u plots dat u niet meer wist waar uw kinderen waren geboren. Wanneer u werd gewezen op het feit dat deze namen wijken zijn binnen Grozny en u nogmaals wordt gevraagd naar de naam van het ziekenhuis of materniteit verklaart het evenmin nog te weten (CGVS 04/12/2009, p. 5-6). Het is niet geloofwaardig dat u deze zaken als moeder niet zou weten. De geboorteaktes van uw kinderen bleken bovendien allen door de burgerlijke stand van de stad Grozny te zijn uitgegeven, overigens steeds op de exacte dag van hun geboorte, terwijl u toch eerder stelde dat geen van uw kinderen in de stad Grozny zelf was geboren. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u en uw moeder persoonlijk naar de administratie zijn gegaan reeds op de dag van de geboorte, wat ook opmerkelijk is (CGVS 04/12/2009, p.6).

Op basis van bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen gekocht worden (cf. kopie toegevoegd aan administratief dossier), zijn er gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van de door u voorgelegde identiteitsdocumenten, in casu uw internationaal paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en uw diploma's. Het aldus ontstane vermoeden dat u in het kader van uw asielaanvraag frauduleuze documenten hebt voorgelegd, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid nog verder.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers voeren verder een manifeste appreciatiefout aan alsmede de schending van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en de rechten van verdediging. Met betrekking tot respectievelijk de intrekking van de vluchtelingenstatus voor eerste

verzoeker en de weigering van de hoedanigheid van vluchteling voor tweede verzoekster stellen zij dat zij wel degelijk gevaar lopen in Tsjetsjenië. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte de geloofwaardigheid van hun verklaringen in vraag stelt en menen dat de gronden waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd om het vluchtelingenstatuut respectievelijk in te trekken en te weigeren niet overtuigend zijn. Verzoekers stellen vooreerst vast dat de handgeschreven notities die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen zijn en die zich in het administratief dossier bevinden, grotendeels moeilijk leesbaar zijn, waardoor het hen niet mogelijk wordt gemaakt om de weigeringsmotieven op een volwaardige wijze te toetsen aan de notities die werden gemaakt ter gelegenheid van hun voorgaande gehoren, hetgeen volgens verzoekers zowel een schending van de zorgvuldigheidsverplichting inhoudt als van de rechten van verdediging.

Verzoekers zijn van mening dat de zorgvuldigheidsverplichting het principe van een goed beheer eveneens wordt geschonden doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten binnen een redelijke termijn de bestreden beslissingen te nemen. Evenmin heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een grondige enquête gevoerd. Verzoekers voeren verder aan dat ook de redenen die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanhaalt om hun verklaringen in twijfel te trekken niet kunnen worden weerhouden. Vervolgens uiten verzoekers een kritiek op verscheidene vaststellingen van de bestreden beslissing. De zogenaamde tegenstrijdigheden kunnen onmogelijk de kern van hun asielaanvraag aantasten. Volgens verzoekers hield het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met één en ander geen rekening, bijvoorbeeld met het menselijk aspect, met de traumatische ervaringen die zij hebben opgelopen n.a.v. de gebeurtenissen en met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Tsjetsjenië (juni 2006) en hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (december 2009). Tweede verzoekster verduidelijkt dat zij verklaarde zwanger te zijn en zich ten gevolge hiervan misselijk voelde en dat haar zoontje huilde, hetgeen tot concentratieproblemen leidde, maar ook dat zij er tijdens het gehoor uitdrukkelijk op gewezen heeft psychisch te lijden onder de traumatische gebeurtenissen. Volgens verzoekers is het algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking en verandering van de bewustzijnstoestand, maar ook een vertekende beleving van de werkelijkheid. Eerste verzoeker wijst er met betrekking tot de tegenstrijdigheid die kon worden vastgesteld in verband met het tijdstip waarop hij zijn echtgenote voor het laatst had gezien op dat duidelijk uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat er sprake was van een misverstand in zijn hoofd.

Volgens verzoekers begaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een fout daar waar hij oppert dat verzoekers hun echte identiteitsdocumenten zouden achterhouden en het vermoeden uitdrukt dat de geboorteakten van de kinderen wellicht vals zijn, aangezien deze beweringen niet op een objectieve grondslag zijn gebaseerd. Met betrekking tot de vaststellingen aangaande de huwelijksakte menen verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verkeerde interpretatie heeft gegeven aan hun verklaringen. Verzoekster benadrukt dat zij heeft uitgelegd op welke wijze zij in het bezit is gekomen van de huwelijksakte en via welke instanties haar moeder diende te passeren om in het bezit te geraken van dit document. Verzoekers menen dat uit hun verklaringen is gebleken dat de werkwijze waarbij een echtgenote niet zelf, maar een naast familielid een huwelijksakte kan laten registreren, niet uitzonderlijk is in Tsjetsjenië. Het getuigt in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelfs van een gebrek aan inlevingsvermogen ter plaatse, doordat zij er zich louter toe beperken hun verklaringen met betrekking tot de registratie van de huwelijksakte "*als weinig geloofwaardig*" te bestempelen. De motieven van de weigeringsbeslissing zijn volgens verzoekers te vaag, abstract en theoretisch en houden onvoldoende rekening met de dagelijkse schrijnende realiteit waarin zij in Tsjetsjenië verkeren. Verzoekers verwijzen hiertoe naar de aldaar nog steeds voorkomende mensenrechtenschendingen en de onstabiele veiligheidstoestand. Verzoekers menen dat zij wel degelijk voldoende concrete en verifieerbare informatie hebben gegeven waaruit blijkt dat zij riskeren ernstige moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië.

Met betrekking tot de weigering van subsidiaire bescherming wijzen verzoekers erop dat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië vrezende slachtoffers te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te meer doordat zij na meer dan vier jaar lange afwezigheid in het buitenland, de aandacht zullen trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's tot gevolg.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de

materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissing onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. De bestreden beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, wat eerste verzoeker betreft, en de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, wat tweede verzoekster betreft, vinden hun grondslag in het feit dat verzoekers ter gelegenheid van hun gehoor dermate tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde vrees voor vervolging. In casu heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoekers incoherente verklaringen hebben afgelegd over het ogenblik waarop eerste verzoeker zijn vrouw voor het laatst heeft gezien, over de vraag of eerste verzoeker al dan niet bezoek had gekregen van zijn moeder tijdens zijn onderduikperiode, over de tijdsspanne waarbinnen de verschillende huiszoekingen plaatsvonden en aangaande het tijdstip van de moord op C.M., de broer van een dorpsgenoot. Bovendien worden in de bestreden beslissing een aantal redenen opgesomd waardoor kan worden getwijfeld aan verzoekers' identiteitsgegevens, gelet op de verklaringen die hun documenten ondersteunen. Ten slotte wordt in de beslissing gewezen op de gewijzigde veiligheidssituatie in Tsjetsjenië sedert 2007.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De Raad merkt op dat verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden niet weerleggen, maar enkel opperen dat met bepaalde factoren geen rekening werd gehouden. Aangezien de gegevens waarover tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd de kern van hun asielrelaas uitmaken mag redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht dat ze de feiten steeds waarheidsgetrouw kunnen weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen onder andere het ogenblik waarop verzoekers elkaar voor het laatst gezien hebben. Deze kunnen niet zonder meer verklaard worden door te verwijzen naar het feit dat verzoekster zich misselijk voelde omwille van haar zwangerschap of door het feit dat haar zoontje tijdens het gehoor aan het huilen was en evenmin door het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Tsjetsjenië (juni 2006) en hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (december 2009). Psychische problemen ten gevolge van traumatische ervaringen van verzoekster kunnen in casu evenmin nuttig worden aangehaald ter verschoning van verzoeksters tegenstrijdige verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster tijdens haar gehoren in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen. Bovendien legde verzoekster gedurende de hele procedure geen enkel

medisch attest neer waaruit een problematische psychologische toestand kan worden afgeleid die verzoekster ervan zou kunnen weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort overeind blijven. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid omtrent het tijdstip waarop eerste verzoeker zijn echtgenote voor het laatst had gezien, merkt de Raad op dat verzoeker louter op basis van een selectieve lezing van het gehoorverslag tot een louter misverstand in zijn hoofd besluit, hetgeen echter afbreuk doet aan het feit dat eerste verzoeker hierover duidelijk uiteenlopende verklaringen aflegde aangezien hij het laatste moment de ene keer voor en de andere keer na de inval situeert (stuk 3, gehoorverslag CGVS 04/12/2009, p. 7). Verzoekers tonen bovendien niet aan op welke wijze het in rekening brengen van bovenvermelde elementen een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers' vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen zoals gezegd geen details maar wel elementen die de kern van verzoekers' asielrelazen uitmaken.

2.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon daarnaast op goede gronden oordelen dat ook aan verzoekers' identiteit kan worden getwijfeld. Aangezien werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de huiszoeking ongeloofwaardig zijn (cf. supra), kan bijgevolg weinig geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou zijn paspoort bij deze huiszoeking in beslag zijn genomen, waardoor logischerwijze meteen het vermoeden wordt gecreëerd dat verzoeker zijn paspoort achterhoudt. Gelet op het feit dat tweede verzoekster eveneens vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de geboorteplaats van haar kinderen, dat zij de naam van het ziekenhuis waar haar kinderen geboren zijn niet kon zeggen en kon worden vastgesteld dat de geboorteaktes door de burgerlijke stand van de stad Grozny zijn uitgegeven, terwijl verzoekster verklaarde dat geen van haar kinderen in de stad Grozny werd geboren (administratief dossier verzoekster 07/15430, stuk 6, gehoorverslag CGVS 4/12/2009, p. 5-6), kon terecht aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dienaangaande worden getwijfeld. Uit het voorgaande blijkt dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen op verzoekers' eigen verklaringen en de voorgelegde stukken zijn gebaseerd. Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk staande houden dat de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen objectieve grondslag heeft. De Raad kan in een dergelijke beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook geenszins een "fout", zoals verzoekers opperen, onderkennen.

2.7. Ook de vaststellingen met betrekking tot de huwelijksakte zijn gebaseerd op een combinatie van de eigen verklaringen van eerste verzoeker en de neergelegde stukken. Uit het administratief dossier blijkt dat, hoewel eerste verzoeker aanvankelijk beweerde dat hij niet officieel gehuwd was (stuk 3, gehoorverslag verzoeker CGVS I ontvankelijkheid 28/09/2008, p. 4) en er geen huwelijksakte bestond (stuk 3, gehoorverslag verzoeker CGVS II ten gronde 20/11/2006), tweede verzoekster wel degelijk een huwelijksakte voorlegde, die bovendien reeds van 12 juni 2000 dateert (administratief dossier verzoekster 07/15430, stuk 21, Documenten). Het is totaal ongeloofwaardig dat eerste verzoeker niet bij machte is om te verhelderen waarom zijn schoonmoeder dit huwelijk zou hebben geregistreerd, zoals hij beweerde, en dat hij hiervan niet op de hoogte werd gebracht (stuk 3, gehoorverslag CGVS 04/12/2009, p. 2). Verzoekers verduidelijken niet op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verkeerde interpretatie heeft gegeven aan hun verklaringen. Verzoekers' betoog over de manier waarop verzoeksters moeder dit document heeft bekomen en de blote bewering dat dit een gebruikelijke handelswijze is in Tsjetsjenië kan de redenen waarom deze handelswijze zou worden gehanteerd niet verduidelijken. Op grond van deze vaststellingen kon de commissaris-generaal de verklaringen over de huwelijksakte rechtsgeldig "*als weinig geloofwaardig*" bestempelen.

2.8. Voor zover verzoekers menen dat hun rechten van verdediging worden geschonden ten gevolge van een moeilijk leesbaar gehoorverslag, dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing de vastgestelde motieven nauwkeurig worden vermeld met telkens de verwijzing naar de exacte vindplaats in de verschillende gehoorverslagen. De Raad stelt vast dat één van de gehoorverslagen weliswaar in een specifiek handschrift opgesteld, maar dat dit zeker niet onleesbaar is (administratief dossier verzoekster 07/15430, stuk 11, gehoorverslag CGVS 12/02/2008). Bovendien zijn de passages waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund, voldoende leesbaar, zodat het verslag, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, minstens toelaat de weigeringsmotieven effectief te toetsen. In het kader van de rechten van verdediging werd hen trouwens de mogelijkheid geboden om zich eventueel ter terechtzitting te verweren op de specifieke punten waarop de passages in de bestreden beslissing betrekking hebben, maar verzoekers hebben verzuimd dit te doen. Er schuilt bijgevolg geen schending van de rechten van verdediging in het feit dat in het kader van de administratieve procedure voor de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruik werd gemaakt van een handgeschreven gehoorverslag.

2.9. Ten slotte wijst de Raad erop dat hij er door de wet enkel mee belast is na te gaan of de vreemdeling beantwoordt aan de voorwaarden welke met het oog op een erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld door de internationale rechtsregels die België binden. Geen enkele verdrags- of wetsbepaling noch beginsel laat toe een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd behandeld. Tweede verzoekster toont overigens niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten genomen worden, aangezien zij niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure. Door dit feit genoot zij immers langer bescherming tegen de beweemde vervolging en werd zij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (RvS 13 december 2006, nr. 165.910).

2.10. Ook voor de toekenning van de subsidiaire bescherming wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aangezien verzoekers' vluchtrelazen niet geloofwaardig zijn, kunnen zij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De loutere bewering het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling en de loutere vermelding van de in Tsjetsjenië nog steeds voorkomende mensenrechtenschendingen en de onstabiele veiligheidstoestand volstaat niet om aan te tonen dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekers' betoog volstaat evenmin om aannemelijk te maken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk gemaakt. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissingen staan geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze zijn gebaseerd. Verzoekers tonen niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of een manifeste appreciatiefout aangetoond.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN